

ECE ERDOĞUŞ LEVİ
ÇİZER: KEMAL BARAN

INTERNETSİZ BİR SABAH

ilk genç
T
timoş

**Tası Tarağı
Toplayıp
Gidesim var!**

Tabletle oyun oynamayı hiç sevmeyen bir çocuk hayal et. Hem de on bir yaşında olsun. İnanması biraz zor geliyor, değil mi? İşte o çocuk benim: Mertcan Hiçyılmaz!

Size bazı sorunlarımdan bahsetmek istiyorum ama önce biraz arkadaşlarımdan söz edeyim. Arkadaşlarımda neredeyse hepsi kafayı platformlardaki oyunlara takmış! O oyunlarda ne bulduklarını bilmiyorum ama size bir günleri nasıl geçiyor, anlatayım.

Sabah uyanır uyanmaz ilk gördükleri şey tablet oluyor. Kahvaltı ederken, öğle yemeği veya akşam yemeği yerken tablet de onlara canlı kanlı bir insan gibi eşlik ediyor. Arada arkadaşlarla yapılan facetime'lar, fıtfit mesajlaşmalar... Anne babaların "Çocucuummm, bırak artık şu tableti!" itirazları, yıldırma çalışmaları, tableti ellerinden alma girişimleri... Hiçbiri fayda etmiyor! Uyku vaktine kadar ellerinden düşmüyor tablet. Utanmasalar tablete sarılıp uyuyacaklar!

Dedim ya, bense bu tablet denen şeyden pek hoşlanmıyorum. Ne bileyim, tabletle uzun süre vakit geçirmek, çok bayılmadığım bir yemeği "Aç kalmayayım bari, nimet nimettir sonuçta." deyip yemek gibi geliyor. Tabletle oyun oynamak bir nevi brokoli çorbası benim için. Kaşarı

firar etmiş tost, tatsız tuzsuz diyet yemeği, salçasız makarna... Ama arkadaş sohbetlerinden kopmamak, gündemi kaçırmamak için arada şöyle bir bakıyorum yine de. Oyun sitelerinde biraz dolaıyorum. Oynamışım oynamamışım, pek de bir şey değişmiyor. Anne babam bazen çocukken oynadıkları oyunlardan bahsediyor. Onları dinlerken içimden “Keşke yirmi beş, otuz sene önce doğsaymışım.” demeden edemiyorum. Neden mi? Hepsini anlatacağım, bana hak vereceksiniz. Vermezseniz de o sizin bileceğiniz iş tabii!

Birincisi, güvenli bir sitede oturuyoruz. Arkadaşlarımız var ama annemle babam sitede dahi olsak başımızda bir büyük olmadan kendi başımıza gezmemize izin vermiyor.

SebeP: Zaman kötüymüş!

SebeP: İnsanlara güvenilmezmiş!

SebeP: Ne olacağı hiç belli olmazmış!

Olasılıklar, Başıma Gelebilecekler Listesi böylece uzayıp gidiyor. O zaman o güvenlik bırakсын işi gücü, çıksın gitsin! Güvenlikli apartmanda da güvende hissedemiyorsak!

Apartman hayatı öyle sıkıcı ki... Pencereden bak dur. Pencerenin pervazına konan kuşlarla mı oynayayım ben? Bulutlarla mı sohbet edeyim, güneşe mi hâlini hatırlayayım? Derdimi

yıldızlara mı anlatayım? On bir yaş için bu biraz fazla durgun bir hayat değil mi? Odamın duvarında azıcık top sektirsem yan komşumuz Handan teyze anında zili çalıp sorar: “Nilgün kızım, tamirat mı var? PAT PAT PAT sabahtan beri!” Neee, SABAHTAN BERİ mi? Okuldan geleli bir saat ya oldu ya olmadı! Yok böyle bir abartı, ÇOK NET! Gün geçmiyor ki yetişkinlere olan inancım azalmasın.

“Yok, bu iş böyle olmayacak.” deyip azıcık koridorda koştursam alt komşumuz emekli Fikret amca kapımızda belirir. “BİZDEKİ DE KAFA YANİ SONUÇTA!” deyip durur anneme. “BİZDEKİ DE ENERJİ AMA AMCACIĞIM!” diye miyorum ona. Biz senin bulmacana, sudokuna laf ediyor muyuz? On bir yaşına geldim, daha bir kere kendi başıma bakkala gidip ekmek almışlığım yok, düşünün yani o kadar. Bu da hayat mı demeden edemiyor insan, arkadaş! Tası tarağı toplayıp köye göçesim var, ÇOK NET!

Doğa hayatı tam bana göre. Bütün gün bisikletle gezer dolaşırım. Öğlen balık tutar, akşamına yerim. Gölde taş sektirmece, ağaca tırmanmaca, kafama göre iki üç arkadaş da buldum mu keyfi me diyecek olmaz. Çift kale top oynamaktan ne kadar sıkılabilir ki insan? Hem bakarsınız ileride

bizim köye muhtar bile olurum! Olur mu olur, Muhtar Mertcan Hiçyılmaz! İhtiyar heyetim, azalarım derken köyü bir güzel çekip çeviririz. Bir de bakmışsınız gözümü belediye başkanlığına dikmişim. Vay be! Tek tek evleri gezer, var mı bir eksiginiz gediğiniz diye sorarım. Herkes kadar benim de sohbe ihtiyacım var sonuçta.

Bu sohbet konusuna da değinmeden edemeyeceğim çünkü başımdaki dertlerden biri de bu. Anneme ne zaman bir şeyler anlatmaya kalksam konuşmamak için hep bir bahanesi var: “Dur, şimdi çok işim var! Bütün gün koşturmaktan he-lak oldum zaten! Dur, kafamı karıştırma, yemeği yetiştirmem lazım! Çamaşırlar yıkandı, asmak lazım!” Ona kalsa günaydın günaydın, iyi geceler iyi geceler, yaşayıp gideceğiz şu dört duvarın arasında.

Babamsa daha beter... İşten geldi mi üstünü başını değışir, yemeğini yer, televizyon karşısında uyuyuverir; programlanmış gibi mübarek. Onun da bütün gün işte canı çıkıyormuş! Sendeki can da bizdeki PATLICAN mı canım babacığım, diyemiyorum ona. Annemle babama sorsan her şeyi benim için yapıyorlarmış. Benim hayatım kurtulsun, büyüyüp ayaklarımın üstünde duran bir insan olayım diye. Siz o işi bana bırakın, za-

manın karşısında kim durabilmiş şimdiye kadar, diyemiyorum onlara.

Bir de kardeşim Derin Su var tabii. Onu da benim için doğurmuş annem! Allah Allah, yok artık! Bu yaşında çocuğu ne yapayım ben canım anneciğim, biraz erken değil mi, diyemiyorum ona. Kardeşim olsunmuş, ileride anlayacakmışım değerini... Valla bilemiyorum, henüz şu kardeşlik müessesesinden hiçbir şey anlayabilmiş değilim, ÇOK NET! Çünkü kız kardeşim Derin Su henüz bir yaşında. Yaşının gerektirdiği şekilde biberonunu emip, altını pisleyip arada agumaguyu diye anlamsız sesler çıkardıktan sonra iki pırpışlanınca uyuyup kalıyor. Sonra bir bakıyorsun gece yarısı basıyor çığlığı! Ama ne basmak! Çaresizce bir şey diyemiyorum ona da. Bebek sonuçta, ne yapsın gariban? Derdini başka türlü anlatamıyor ki.

Diyemiyor, diyemiyorum da artık dayanmak da pek güç oluyor açıkçası. Bir patlayacağım pir patlayacağım, ondan korkuyorum. Nitekim son günlerde içimde fırtınalar kopuyor. Öte yandan annemle babam kendi çocukluklarını ballandıra ballandıra anlatmaktan hiç de utanıp sıkılmıyorlar. Azıcık kapının önüne çıkmama izin vermeyen onlar değil sanki! Efendim, şimdiki